

[Breckmann]

F.eks. – hvis jeg må citere noget fra statsministerens tale – har det danske samfund med kapitalistisk demokrati egenskaber som et af de bedste i verden. Det er i hvert fald en caedau til vores borgerlige dyder.

For det andet nævner statsministeren, at det kun er gennem gode vilkår for erhvervslivet, vi får gang i beskæftigelsen, således at den offentlige sektor nu ikke længere alene skal være ansvarlig for en forøgelse af beskæftigelsen.

For det tredje skal erhvervenes konkurrenceevne styrkes i bredeste forstand.

For det fjerde skal skatten af arbejdsindkomster nedbringes. Jovist, nye toner!

For det femte er den borgerlige regerings resultater nu pludselig blevet en S-regerings økonomiske styrkeposition, og dér refererer man til fastkurspolitik, betalingsbalanceoverskud og lav inflation, som nu skal videreføres. Store ændringer siden 1982!

For det sjette skal statens underskud nedbringes, og det samlede offentlige forbrug skal fastholdes på en klart lavere stigningsstakt end væksten i samfundet. Og det er vel nok en omvæltning i en socialdemokratisk regerings tankegang.

Børnefamilierne skal have bedre vilkår. Jeg formoder, at det er Kristeligt Folkepartis stempel på regeringens politik, der ses her, og for at forebygge sociale problemer og for at øge livskvaliteten skal familien som enhed have de bedst mulige betingelser. Det er også et frisk pust ind i en socialdemokratisk regering.

S har også fundet ud af, at vægten i sikkerhedspolitikken for få år siden lå på vores evne til at forsvare os mod et militært angreb fra Øst. Det må jeg sige er noget splinternyt. Det har jeg ikke oplevet fra Socialdemokratiet før, men nu var jeg ikke i Folketinget før 1984. Og som en slags efterrationalisering føler Socialdemokratiet, at vi har uændrede forpligtelser over for NATO. Man fristes næsten til at glemme, at dette er fodnoternes parti fra 1980'erne.

I undervisningspolitikken siger regeringen også, at unge mennesker i skolealderen har egne evner til at lære med. Det vil sige, at det nu ikke længere er samfundet og miljøet, der bestemmer vores indlæringsveje, men måske medfødte anlæg.

Jo, det er i sandhed nye toner over denne nye start. Visselig et Socialdemokrati, der modstræbende i min tid i Folketinget er slæbt

af de borgerlige kræfter og ideer 10 år hen ad vejen til en bedre verden og til et fornuftigere og et bedre menneskesyn. Men statsministerens hyldest til nogle af grundstolperne i den demokratiske kapitalisme kan dog skyldes regeringens sammensætning hen til om ikke akkurat hen over midten.

Redegørelsen vrimler ellers desværre med selvmodsigelser og belastes af blandingsøkonomiske vragester og af socialistisk hittegods. Selv om vi har mange får på Færøerne, så havde vores samlede uldhøst næppe dækket statsministerens behov for at holde denne tale i den nødvendige balancerende tone. Vi oplever stadig væk denne tvungne leflen for de svage sociale grupper i samfundet, selv om deres svaghed som bekendt forværres af, at pampersystemet består i at fastholde disse modtagere af bistand i deres afhængighed. En enorm masse af S' og SF's stemmer får jo som bekendt løn for at beskæftige sig med disse svage sociale grupper.

Den truende bebudelse om grønne afgifter for at finansiere den kommende økologiske krigsførelse imod erhvervslivet og samfundet er også foruroligende. Økoflippere og miljøfascister har jo lige siden før socialismens sammenbrud som samfundside ventet på miljøaktivismens felttog imod den brede befolknings frihed, imod den frie ejendomsret og imod erhvervslivets værdiproduktion. Dette felttog skal vist snart til at begynde, og det kan passende finansieres af disse her grønne skatter og afgifter.

Den offentlige sektors pressionsgrupper skal vel af enhver regering med socialdemokratisk ledelse tilgodeses før samfundet i sin helhed og før erhvervslivet i særdeleshed, og det bliver de nok også i denne omgang.

Socialdemokratiet forhindrede i 10 års opposition de borgerlige regeringer helt i at genoprette balancen imellem de værdiskabende og de værditærende sektorer i samfundet. S kan derfor ikke i regering føre en skatte-, social- og erhvervspolitik, som fjerner de strukturelle, de faglige og de lønbetingede skævheder, der er og bliver hovedårsag til arbejdsløsheden, der kun kan vare ved, og som kun kan forværres under denne her regering.

Blandingen af offentlig aktivisme, økonomiske tiltag og erhvervspolitik bebuder, at fåreulden ikke klarer helt at camouflere den sociali-